1983: tot pragmatisme

Ramon Pérez-Pujol

El 1983 ha estat un any mercurià, durant el qual tot el que fa referència a finances, comunicació, comerç i expressió mental ha tingut una importància primordial. La idea i el negoci han format un front comú, pràcticament indestructibe.

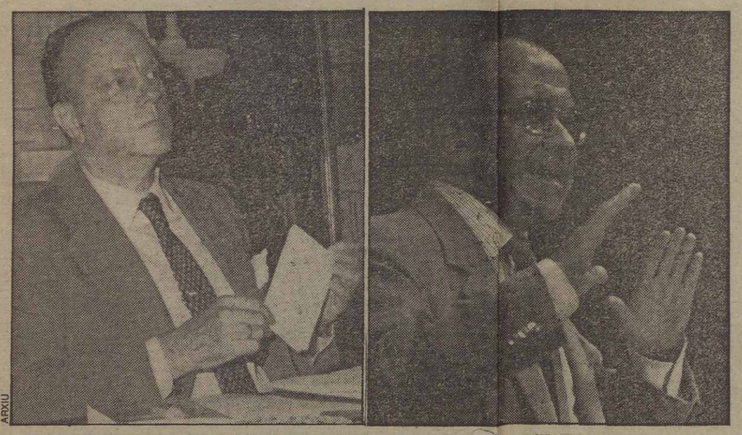
El càlcul i les posicions fredes i canviants han constituït la problemàtica de l'any, que ha vist com el pragmatisme i l'egoisme dominaven la situació. Les posicions de nacions, agrupaments i societats han estat molt individualistes, independents i escassament dialogants. Tothom s'ha tancat de banda en la seva opinió certament intransigent.

Estem esgotant l'any xinès del Senglar. El sentit de la mesura no ha estat pas una de les principals característiques del 1983. Tothom s'ha sentit portador d'idees superiors, cadascú s'ha pensat que era un ésser especial, escollit, més ben orientat i pur que els altres, pensant que ell podria salvar el món i que tots els altres l'estaven ensorrant. Dubte, misteri, gran variabilitat, inseguretat, manca de continuïtat en els ritmes han constituït la lliçó de cada dia.

Estats Units i l'URSS

La guerra subterrània ha impregnat les característiques del 1983. Potser els Estats Units i l'URSS més que enfrontar-se el que estan fent és dominar Europa una mica més cada dia, posant-li el neguit al cos. Es fan públics uns objectius que no són els reals, que n'encobreixen altres de ben diferents.

Durant l'any l'expansiu planeta Júpiter ha ocupat Sagitari, el signe d'Espanya i certament l'ha promoguda. Però també ha estat al mateix signe Urà i ha causat sinistres i canvis inesperats. I també hi ha romàs Neptú, que ho ha cobert tot de desorientació, plena d'equívocs. L'actuació dels tres planetes, cada un de característiques ben diferents, tirant pel seu compte, ha promogut transformacions reals però no gaire ben definides, inconcretes, que han produït resultats ben diferents dels esperats.

ARXIU

Els astres auguren la caiguda de l'INI durant l'any vinent

1984: tot sensibilitat

L'any 1984 serà un any lluntàtic. Així doncs els sentiments, les emocions i la sensibilitat dominaran. Diguem que els afectes i la dependència estaran en primer pla.

Per altra banda, tres esdeveniments còsmics dominen l'any vinent i canvien considerablement les tendències sobre la Terra. Em refereixo al pas de Júpiter i Neptú a Capricorni i l'evolució de Plutó sobre el signe d'Escorpí, que regeix.

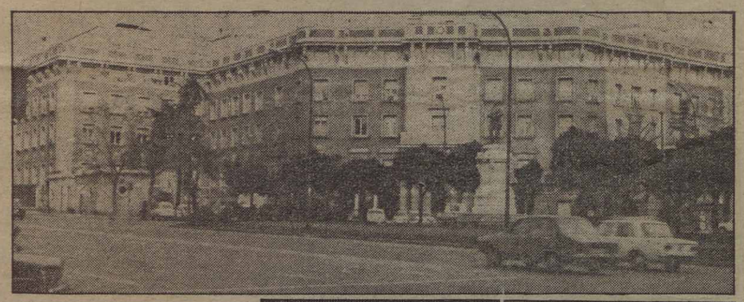
Júpiter a Capricorni (per un any) significa la consolidació de l'autoritat, l'expansió del sentit de jerarquia. Aquestes incidències queden reforçades pel pas de Neptú també a Capricorni, on romandrà fins a l'any 1998 i així formarà una posició generacional que marcarà fonamentalment el triomf de l'eficàcia.

Entrarem, doncs, en un cicle en el qual el rendiment real serà l'única justificació. Serà difícil d'ara endavant mantenir organismes, societats, organitzacions que tinguin fonaments polítics, però que no tinguin una sana estructura. Podem comptar haver de dir un definitiu adéu-siau a tota organització que doni pèrdues o que manifesti uns resultats negatius. Desapareixen l'INI espanyol, els bancs mal dirigits, les empreses amb resultats negatius, les indústries que produeixen car o malament. Neptú a Capricorni, en relació directa amb l'era de la informàtica, obliga a un reciclatge total de la direcció, dels comandaments mitjans i de la mà d'obra. Aquest és el principal problema de l'any 1984 i següents, que se soluciona més o menys dràsticament abans d'acabar aquest cicle.

L'altre trànsit importantíssim, que en certa manera confirma el que acabem de dir, és la instal·lació de Plutó al signe de l'Escorpí fins al final del 1995. Hi farà feina. Transformarà les condicions de vida sobre la Terra. Potser destruirà moltes coses estimades o a les quals estem acostumats, però sens dubte actuarà com un bisturí que arribarà al fons de tots els problemes que es van aguantant sense solució durant anys i panys. Els poders ocults, les manipulacions subterrànies, els mals endèmics físics, morals i econòmics seran posats a la superfície primer i després anihilats. No serà gens fàcil, no, mantenir qualsevol tipus de màfies després del 1995.

Plutó és un planeta revelador, que arriba a les entranyes de tot i que com una gegantesca excavadora estreu el que està més pregonament ocult. La seva actuació al signe de l'Escorpí posarà nus els sentits relacionats amb amor, pàtria, sexe, espai, treball; en fi, remourà tot el que ara està establert i solament permetrà la continuació d'allò que estigui ben estructurat per als nous temps.

Continuar fent el que es feia fins ara, per tradició, no servirà de res. La ineficàcia, dintre de cada nivell, serà pecat mortal i desapareixerà.

El pas de l'era dels Peixos a l'era de l'Aquari

La precessió dels equinoccis és un moviment còsmic global que cada dos mil anys canvia la regència de la Terra tot un signe zodiacal enrera. Així fa 8.000 anys estàvem regits pel signe dels Bessons (Gèminis) i regnaven les dinasties egípcies; llavors fou el començament dels intercanvis i dels viatges. Fa 6.000 anys ens va regir el signe del Brau (Taure), durant el qual foren pintades les coves d'Altamira i tantes d'altres en les quals es reproduïa aquest animal. Quan acabà aquesta regència es van inventar les curses de braus per indicar que aquella era havia cessat. Fa 4.000 anys va començar el signe del Corder (Àries), durant el qual fou adorat Baal i, en acabar aquesta regència, vingué el Crist a predicar l'era dels Peixos, rodejant-se de pescadors, però abans hagué d'ésser sacrificat el Corder Pasqual, signe d'un final d'era que es recorda cada any.

Ara s'està acabant l'era dels Peixos. Des de la revolució francesa estan apareixent les senyals del pas vers l'era de l'Aquari.

Som a l'hora baixa, final, de l'era dels Peixos, moments en el quals predomina l'eix dogmàtic feciència. Estem entrant a l'era de l'Aquari, dominada pels principis coneixements-creativitat.

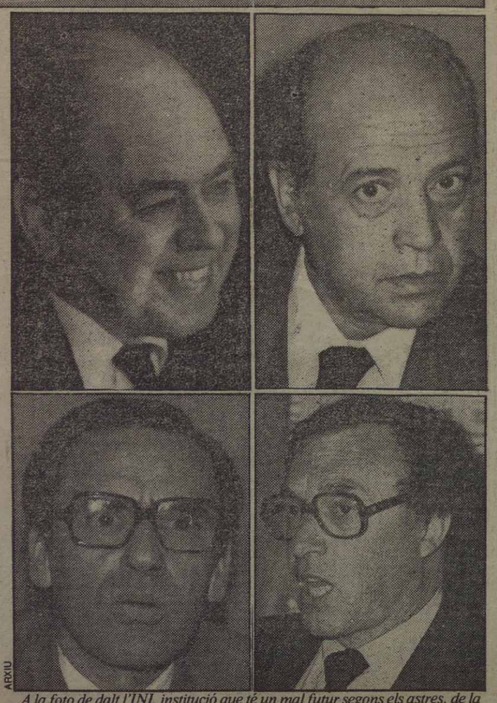
El món està dividit. Hi ha qui voldria perpetuar els costums dels Peixos i parar el rellotge i hi ha qui accepta amb alegria la nova organització. Sempre hi ha hagut i hi haurà tradicionalistes i evolucionadors, però ara aquestes dues tendències s'enfronten més que mai, perquè vivim els finals d'un canvi d'era. Però, tant si ens agrada com no, Aquari és aquí mateix i ens està imposant ja ara la seva trajectòria, a la qual més val no resistir-se.

L'any 1984 és molt important en aquest procés de canvi i jo recomano que es procuri evolucionar vers la comprensió i assimilació d'aquest fet indiscutible.

El nou any xinès

El dia primer de febrer, a les 12 hores 46 minuts, hora d'Espanya, s'inicia l'any xinès de la Rata, que tindrà les següents característiques:

L'egoisme anirà unit als grans principis. L'amistat i el sentit de cooperació es desenvolupen, però condicionats ensems. Tendència a prendre-s'ho tot a la valenta. Si hi ha mals moments hi ha, però, dolcesa i alegria de viure. No es pot fer res a la lleugera. Res no queda a mig camí, perquè hi ha inclinació a anar fins al final. Milloren l'hospitalitat i l'alimentació.

ARXIU

A la foto de dalt l'INI, institució que té un mal futur segons els astres, de la mateixa manera que Pujol, Fernández Ordóñez, Guerra, i Solé Tura

- *Continuar fent el que es feia fins ara, per tradició, no servirà de res*
- *Solé Tura, Guerra i Fernández Ordoñez no ho passaran gaire bé*
- *Entrem en un cicle en el qual el rendiment serà l'única justificació*
- *Fraga i Carrillo tenen tots els signes al seu favor*
- *Dominaran els sentiments, les emocions i la sensibilitat*
- *La ineficàcia serà pecat mortal i desapareixerà*
- *Hi haurà noves lleis que trencaran costums*

La política i l'astrologia

Coincidint amb l'entrada del planeta Urà a Sagitari, Tejero va donar el seu cop. La permanència d'Urà en el signe d'Espanya, molt centrat a Madrid, ha estat la causa de sorpreses bones i dolentes i de més d'un esdeveniment trist.

Urà a Sagitari, per altra banda, ha aclarit moltes qüestions i ha portat les lleis de l'avortament, l'ensenyament i d'altres que han trencat o trencaran costums.

Aquest planeta generador de sorpreses, detonant, romandrà a Sagitari fins als primers mesos de l'any 1988. D'ací a llavors, doncs, caldrà revisar les falles existents, corregir-les i cercar nous i resistents circuits que Urà no pugui capgirar o destruir. Perquè cal tenir en compte que allò que està ben fet, Urà ho respecta.

L'influència d'Urà

Urà a Sagitari ha estimulat els polítics que tenen el Sol en aquest signe, per exemple Manuel Fraga, que ha començat a pujar precisament després que Urà va entrar al signe de Sagitari, o sigui, després del 23 de febrer. En canvi, diversos polítics importants que tenen el Sol en el signe oposat, els Bessons (Gèminis), han vist disminuir o veuran disminuir la seva influència en el futur, per exemple; Jordi Pujol, Solé Tura, Fernández Ordóñez, Alfonso Guerra i González Seara.

El pas de Plutó pel signe de Lliura va desmuntar els polítics d'aquest signe, com és ara Adolfo Suárez, Rosón (nascut el mateix dia del mateix any que Suárez), Martín Villa i Fontán. Ara l'estada de Plutó al signe de l'Escorpí facilitarà la recuperació d'aquells, però dificultarà l'actuació de l'incombustible Pío Cabanilles (Sol-Escorpí).

Tres homes molt importants hi ha hagut en la recent història d'Espanya que pertanyen al signe dels Peixos (Piscis): Alejandro Lerroux, Carrero Blanco i Felipe González. Són especialistes de les maniobres secretes i, cadascú en el seu nivell, ha sabut influir sobre molta gent. Llur capacitat d'adaptació és excepcional i poden adoptar les més variades actituds dintre d'una gran ventall de matisos.

Aquest no és un moment idoni per a fer previsions sobre política de llarg abast al país. Caldrà veure com cada polític assimila el canvi de planetes de l'any, tan important. Diré que aquest és un any d'espases a l'aire.

Catalunya 1984

Escorpí és el signe que regeix Catalunya. El triomf dels socialistes va ésser seguit de l'entrada de Saturn, tan limitador, a l'esmentat signe. Tot el que fa referència a la nostra projecció romandrà frenat fins que Saturn se'n vagi del signe a final del 1985. Mentrestant, cal corregir tot allò en què intervingui aigua o sigui subterrani i que estigui mal estructurat, car hi ha perill de complicacions.

Júpiter a Capricorni

Ningú no resisteix més i més bé que aquells qui han nascut amb el Sol a Capricorni. Exemple ben demostratiu és que els dos únics polítics anteriors a la guerra que han tingut important poder després del canvi han estat dos capricornis: Josep Tarradellas i Santiago Carrillo.

Hi ha un capricornià il·lustre que ha demostrat tenir una gran resistència: el rei Joan Carles. 1984 serà millor per a tots tres i, també, per a Gregorio Peces Barba, així mateix capricornià.

Els nens, encara capaços d'il·lusionar-se amb les meravelles màgiques dels Reis, són els protagonistes importants de la Barcelona jingle bells, fum, fum, fum, santa nit, etcètera

Passejant per Barcelona

La ruta dels Reis Mags

Antoni Batista

No els recomanaré per a aquest cap d'any res més que quedar-se a casa, lluny de la multitudinària i abusivament cara revetlla de cap d'any. Facin, però, a la gropa del seu camell utilitari, la ruta dels Reis Mags.

La festa de l'epifania ve de tan lluny que, cristianament parlant, és anterior al Nadal, que data del «In hoc signo vinces», any 313. Als Països Catalans, la tradició fotogràfico-pictòrica dels Reis arrenca d'un mosaic del mausoleu de Centcelles i el romànic i el gòtic en van plens. Més lúdicament, a París hi ha un café d'opereta on s'engatava monsieur Sartre que es diu Aux Deux Magots. Res a veure amb el Nou Testament, però és bonic.

La ruta dels Reis Mags és ben senzilla. Pot començar a la cruïlla del passeig de Gràcia i el carrer d'Aragó, damunt del baixador i a sota del despatx de Salvador Espriu. El segment que amb suavitat talla la plaça de Catalunya «triomfant, tornarà a ser rica i plena» és ple de botigues de roba *jet*: Furest, Gales, Gonzalo Comella... Roba de la moda esport, vestits de mudar, complements; producte nacional brut i producte exterior net, però caríssim. Per a acabar els calés, la demostració de força en forma de joguines es diu El Corte Inglés. Tenen tots els regals, molt en particular per als nens que encara són capaços d'il·lusionar-se amb les meravelles màgiques blanques, rosses i negres. Els magatzems acostumen a ser plens duant aquest dies, on, qui té la sort de lluir paga doble, dóna un respir a la perenne condemna inflacionista. Els «nanos» fan cua per dipositar somnis cal·ligrafiats a les venerables mans dels patges: generalment demanen les joguines visualment manipulades als anuncis de la televisió. Els anuncis de la televisió, aviso, paguen la pena nadalenca de l'observador i per això avui, tot permetent-me la llicència de l'excepció, els suggereixo: aquells torrons melodramàtics, el cava venut per la ingènua carona de mrs. McLaine, etc. I les colònies masculines, eficaços secrets íntims per a «lligar» amb senyores de calibres superiors als nou mil·límetres parabellum.

La zona de passeig ha de ser, en fi, necessàriament múltiple: qüestió d'anar a trobar els carrers il·luminats, les mil i una bombetes que coloren les fredes nits del «desembre congelat» que «confós es retira».

El centre de Barcelona, les artèries coronàries que lluiten diàriament contra l'infart urbà i l'arteriosclerosi ciutadana, és la part on més percentatge de llum hi ha en menys metres quadrats —per dir-ho així.

Si els àpats li ho permeten i vol sortir de casa, ja no té temps d'anar a viure una estona al màgic món de Sisa a Zeleste, però sí a escoltar-hi La Voss del Tropico, en un sentit homenatge a Bola de Nieve.

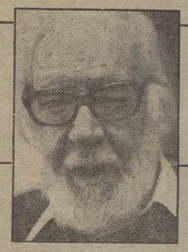
Jordi Farràs, La Voss *por la gracia de Dios*, és el reinventor d'un gènere atàvicament sonor conegut com a «música de braguetа». L'encunyació del terme, en tot cas, si que és *copyrigth* Tropico. Música saborosa, generalment ballable, difosa per mitjà del suport dolçament greu d'una veu «sensual, sensual».

Una pel·lícula distreta per a aquests dies pot ser *As de ases*, que fan al cinema Astoria. Jean Paul Belmondo somriu i fa somriure, Jean Paul Belmondo ve a ser el revers de Bogart. El film té com a teló de fons l'Alemanya nazi de la pre-guerra i la persecució dels jueus. Ridiculitza bestialment Hitler i abona un protagonista que reparteix cops de puny a la Gestapo i enarbora com un paladí la bandera antifeixista. No és una gran pel·lícula, però fa passar una estona divertida matisada per un lleu component de tendresa: un nen *nuit et brouillard* i un ocell perdut per les muntanyes d'Àustria, que no són les del Canigó, però mira.

Si el que pretén vostè és ter país quedant-se a casa la major part dels dies, aleshores prengui nota d'un grapat de llibres que li lubrificaran les hores: *Viatge al final del fred*, de Quico Mira, *Fortuny*, de Pere Gimferrer, i *Catalunya i la Generalitat*, una història del país vista des de la seva principal institució i coordinada per Joan B. Culla. *Viatge al final del fred* és un text breu i hem de creure conceptistament que doblement bo, per tant; és referit al problema del maquis, tan nostre i anàlogament tan poc tractat en la nostra literatura. Amb aquesta novel·la, Mira va ser finalista del Sant Jordi 1982, encara que per a molts va ser el guanyador *in pectore*. Sigui com sigui, *Viatge al final del fred* és una *little big* novel·la que aquesta secció, heterodoxa però honrada, s'honora a recomanar (Edicions de la Magrana). *Fortuny* (Planeta) va aconseguir dies enrera el Premi Crexells de l'Ateneu. Les descripcions de llocs i personatges, sobretot, fan que la narració mantingui un interès per damunt de guions, la qual cosa, quan es dóna bé, valora el devaluat art de la ploma.

Acabo amb un telegrama als Reis: Ses Majestats els Reis Mags. Orient. Stop. He estat bo tot l'any. Stop. Goso demanar les coses següents. Sotp. Whisky marca Loden. Stop. Havans marca Davidoff. Stop. La pinta de pentinar, no l'altra, de Miguel Boyer. Stop. Un scalèxtric. Stop. Un madelman. Stop. La lligacama per al Barça. Stop. I també: un sol ey, un jus met, un bar rera, una mara gall i un vina der.

Biografia de Lot

per **Joan Oliver**

6 Les dues filles de Lot s'han casat amb dos joves sodomites. Les dobles noces foren una festa molt lluïda. Lot no hi planyé res i els sogres posaren tota la carn al foc. Un cop acabat l'àpat, quan l'embriaguesa ja havia ennuvolat el seny dels pocs comensals que en tenien, s'organitzà una considerable orgia en la qual participaren els dos nuvis mentre les noies eren retirades de l'indret de la celebració. L'endemà Lot anà a veure els seus gendres per tal de sermonejar-los.

Copyright Edicions de La Magrana. «Biografia de Lot i altres proses» (1983)

Abraham pledeja amb Jahvè

Abraham seia a la porta de la seva tenda, a l'hora calda del dia. I, en alçar els ulls, veié dempeus enfront d'ells tres homes d'extraordinària parença. Un dels quals, sobretot, tenia l'aspecte majestàtic d'un patriarca dels dies antics i no semblava pas cosa d'aquest món. Els altres, per la seva exquisida i sobrehumana bellesa, s'haurien dit dos querubins.

Abraham s'aixecà somogut per una emoció entranyable i caigué de genolls davant els forasters. Puix que tot seguit conegué que el mateix Jahvè en figura d'home el visitava, acompanyat de dos dels seus àngels.

I el patriarca i la seva muller (el nom de la qual era Sara —que vol dir «princesa»— des de feia poc temps, per indicació de Jahvè), els serviren un refrigeri.

Llavors, de sobretaula, fou quan Jahvè renovà una vegada més als dos vellards la promesa d'un fill. En sentir això Sara rigué d'amagat: puix que el seu marit ja passava de la centúria i a ella li faltava poc per a arribar-hi.

Però Jahvè reformà encara les seves paraules, dient:

—Per què, doncs, ha rigut Sara? ¿És que per a Déu hi ha res difícil?

I, adreçant-se a Abraham, afegí:

—Sigues cert que jo tornaré al termini natural i ve't aquí que Sara t'haurà donat un fill.

Sara, tanmateix, negà que hagués rigut, com si algú pogués amagar res a Jahvè. El qual no donà el braç a torcer i insistí:

—No, Sara: tu has rigut!

I Abraham, tot admirat, pensà:

—Les dones! Es veuen amb cor amb el mateix Déu!

En aquest punt Jahvè i els àngels s'alçaren. I el Senyor, esguardant vers Sodoma, fèu:

—La clamor de Sodoma i Gomorra com és de gran! I el pecat llur molt s'afeixuga!

I acomiadà els àngels, i els digué:

—Aneu-hi i mireu si la clamor vinguda a mi és del tot certa. Si ho fos, disposeu del poder que us he donat.

I els dos àngels davallaren lleugerament devers la ciutat on Lot habitava.

Abraham, però, s'estava encara dret davant Jahvè. I acostant-s'hi gosà dir-li:

—¿Penses desfermar el teu flagell sobre les ciutats de la plana? I perdràs talment el just amb el pecador? Si hi havia cinquanta justos dins la ciutat, ¿encara la destruiries i no perdonaries el lloc per amor dels cinquanta justos? Lluny de tu de fer morir just amb pecador! Lluny de tu!

Car Abraham era magnànim de mena, i també pensava en Lot, a qui estimava com un fill. I davant el silenci de Jahvè, encara afegí:

—El jutge de tota la terra, no farà justícia?

Mentrestant la flonja humanitat de la qual Jahvè anava revestit es deia:

—Aquest Abraham és en veritat digne de la teva elecció. Ah, si Adam hagués estat d'aquesta fusta! ¿No veus com gosa encarar-se amb tu, per amor de la justícia?

I aleshores en veu alta respongué:

—Si jo trobo a Sodoma cinquanta justos, certament perdonaré tot el lloc a causa d'ells.

De fet, Abraham no comptava amb aquesta resposta. Ell havia parlat mogut per un sentiment imperiós de misericòrdia simplement humana, per fidelitat als sus principis de pecador cada dia penedit, que el feien tolerant amb els pecats d'altri; però temia que Jahvè, el Déu del Paradís Perdut, l'autor del Diluvi, i de la Dispersió dels Pobles, prendria en aquell cas una actitud implacablement catastròfica. Tanmateix s'acomodà amb agilitat a la circumstància imprevista, i com que sabia que a Sodoma no es trobarien, ni de bon tros!, cinquanta justos, es disposà a promoure una escena de regateig a ultrança. I alehores digué:

—Heus aquí que goso encara parlar al meu Senyor, jo, pols i cendra. Potser en mancaran cinc, als cinquanta justos. Destruiràs per cinc tota la ciutat?

Jahvè, que coneixia el desenllaç d'aquell pledeig, contestà tranquil·lament:

—No la destruiré, si n'hi trobo quaranta-cinc.

I Abraham, ja en el pendís:

—No s'enutgi el meu Senyor Déu, si parlo: potser se n'hi trobarien trenta.

I Jahvè:

—No ho faré, si n'hi trobo trenta.

I Abraham amb la veu insegura:

—Perdoneu-me si encara no callo: potser se n'hi trobarien una vintena.

I Jahvè:

—No destruiré per amor dels vint.

I Abraham, ja enrojolat i sempre pregnant:

—Potser em permetreu que parli per darrera vegada: i si n'hi trobéssiu deu?

I Jahvè, finalment:

—Salvaré el lloc, per amor dels deu.

Abraham gairebé esbufegava. No podia anar més enllà. Jahvè era Jahvè, i ell, en canvi, què era? Ja s'ho havia dit ell mateix: pols i cendra. Cadascú, doncs, a la seva feina.

La permeable humanitat de Jahvè somreia beatíficament. I ja anava a fer el gest de tombar-se per a la partença, quan Abraham, traient forces de flaquesa, murmurà:

—Senyor, no us enfuriu amb mí, mísera engruna, si afegeixo una sola paraula: no oblideu que Lot és nebot meu...

I encontinent el Senyor, desaparegué de la seva presència.

I Abraham se'n tornà a la porta de la tenda, on l'esperava la muller.

—Ja veus quines coses ens passen, *princesa!* —li digué amb un somriure melangiós.

I, asseient-se penosament damunt d'una gran pedra cairada, rondinà:

—Que n'és, de feixuga, la paraula de Jahvè! Estic com si m'haguessin apallissat!

Sara mirava sornegueramente el seu company; i li digué:

—Doncs espavila't, perquè em sembla que se t'ha girat reina! Jahvè t'ha promès un fill de mi, i al termini de natura, comptat des d'avui, diu que tornarà; i el voldrà veure. Apa! Ja saps què et toca!

Però Abraham pensava en el seu nebot i en les ciutats de la plana i en la terrible justícia de Jahvè. I amb els seus ulls fatigats d'ancià centenari esguardava vers les remotes muralles de Sodoma, que la calitja del migdia feia gairebé invisibles.

(Continuarà)

—Les dones! es veuen amb cor amb el mateix Déu!, pensà Abram, tot admirat, durant la visita que li féu Jahvè acompanyat de dos àngels

Sisa rebrà el nou any 84 amb aigua mineral

Elisabet Sabartés

Barcelona.— Jaume Sisa no celebra l'arribada del nou any i en lloc de beure xampany i menjar els dotze grans de raïm, avui, quan torni les dotze, l'acompanyarà una ampolla d'aigua mineral i restarà amagat a casa seva.

Pregunta. Per què no celebres les festes?

Resposta. Des que sóc gran; no les he celebrades mai més. No m'interessen. Tot això és un muntatge dels botiguers i, abans dels botiguers, dels capellans.

P. I abans del capellans?

R. Abans dels capellans aquestes festes tenien una relació amb la natura molt clara, seguien uns cicles determinats, les estacions de l'any. Ara són molt més paganes que en temps dels romans, encara que la gent es pensi que és al contrari.

La vida és una relació econòmica perfecta. No hi ha ni superàvit ni dèficit, un saldo just. Aquestes festes només fan que confirmar-ho.

P. I per això no fas regals a ningú?

R. Jo no regalo res ni pels aniversaris, ni pels sants, ni per Nadal, ni per Reis. Regalo coses quan em ve de gust i a qui em ve de gust. Sense cap motiu determinat.

P. I a tu, tampoc no te'n fan, de regals?

R. Normalment no. Però sempre hi ha alguna ànima caritativa que es recorda de mi.

P. Faràs alguna cosa especial la nit de cap d'any?

R. Encara no sé si sortiré de casa. Pateixo molta son i, si vaig a dormir massa tard, l'endemà no serveixo per a res fins que es comença a fer fosc.

P. Escrivies cartes als Reis d'Orient?

R. Naturalment. Cada any per aquests dies els escrivia i els demanava el que més em convenia per a passar l'any el més discret possible.

P. Què faràs els primers mesos del 84?

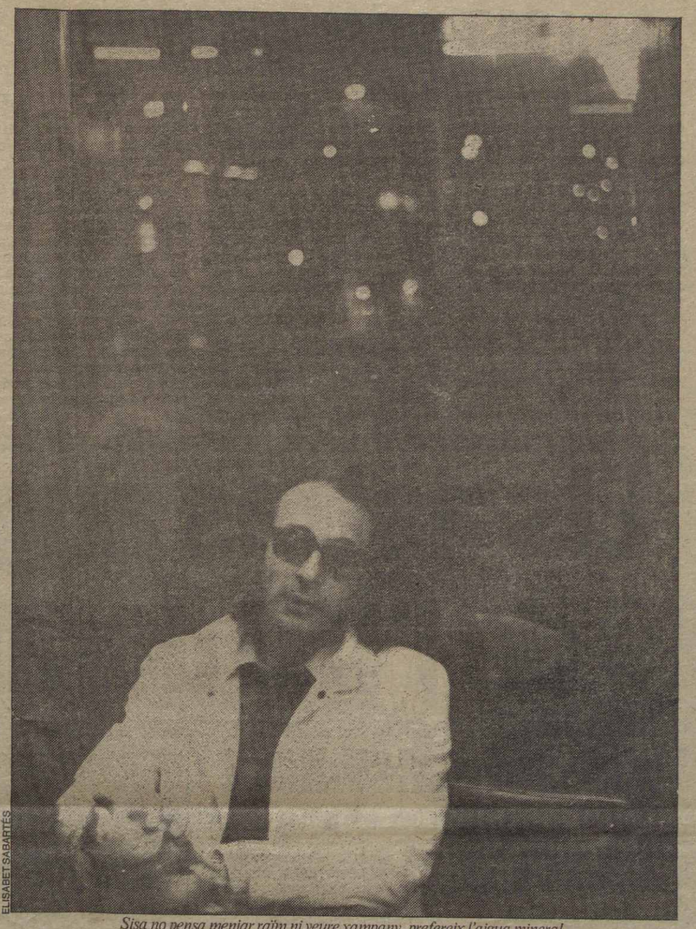
R. Avui acabo les actuacions que he fet durant tot el desembre a Zeleste. La setmana que ve tinc uns quants «bolos» per Catalunya i, després, la resta del gener seré a València. També tinc previst de gravar un disc amb cançons inèdites. Però això serà més endavant.

De totes maneres no sé a qui pot interessar el que jo digui sobre les festes de Nadal...

P. A la mateixa gent que està interessada per la teva música i les teves cançons, no et sembla?

R. Suposo que sí. Jo faig cançons perquè no sé fer altra cosa. Les escric i les canto per comunicar-me, per distreure, per entretenir, per fer passar l'estona. I a qui li agradin, bé. Al final tot és perfecte, les complicacions no existeixen.

Mentrestant Jaume Sisa ha demanat que l'any vinent el govern de la Generalitat concedeixi la denominació d'origen per al pa amb tomàquet.

ELISABET SABARTÉS

Sisa no pensa menjar raïm ni veure xampany, prefereix l'aigua mineral

FORA DE JOC

Un noi de pagès

El dia que el Peret de cal Sant Joan, de l'Arboç, havia anat per primera vegada a l'escola, a la masia l'esperaven amb ànsia. Com s'hauria captingut? Hauria après alguna cosa? Va arribar, sorrut, i no tenia ganes d'explicar res. Va deixar la motxilla damunt una cadira i se'n va anar a seure en un racó, tot emmurriat. El van haver d'interrogar:

—Au, Peret, digues: què t'ha semblat, l'escola?

S'ho va rumiar una estona i al capdavall va dir:

—Ecs! Moltes taules, moltes taules, però cap porró!

El batlle delerós

El segon comte de Güell i tercer marquès de Comillas, el senyor Joan Antoni de Güell i López, va ser alcalde de Barcelona els anys 1930 i 1931, un tros de 1930 i un tros de 1931, vull dir. Un dia va voler comprovar personalment si els taxistes barcelonins sabien fer dignament la seva feina i se'n va anar d'incògnit a l'estació de França. Va sortir amb una maleta a les mans i va agafar un cotxe:

—Voldria veure i conèixer una mica la ciutat —va dir.

El taxista va tirar cap al parc de la Ciutadella i va donar la volta per allò que abans era caserna de bombers. El batlle va preguntar:

—Què és, aquest edifici?

—La Ciutadella.

—Gràcies.

Més endavant:

—I això?

—El monument a Rius i Taulet.

—Gràcies.

L'home va enfilar cap amunt, va dir «l'arc del Triomf», «la plaça de Tetuan» i «el monument a mossèn Cinto», etcètera. Va fer una llarga volta i en tot el camí hi va haver les corresponents preguntes i respostes: el monument a Colom, el Teatre del Liceu, La Virreina... Arribats a la Portaferrissa, el comte de Güell va indicar la seva residència i va demanar:

—I aquest palau, què és?

Fins aquí va durar la paciència del xofer. Es va girar i va dir:

—Home, senyor Güell, no fem punyetes!

Massa tecnicisme

De l'operació de baixar un pendent amb marxes curtes posades per tal d'evitar que es cremi la pasta de la sabata dels frens, a l'Amèrica llatina en diuen *frenar con el motor.*

Un arquitecte amic nostre, que acabava de fer les seves primeres armes automobilístiques, baixava amb el seu cotxe tot just estrenat les Cumbres de Acultzingo, un indret de Veracruz on la carretera, en el trajecte d'uns escassos quilòmetres, passa dels mil metres d'altitud als dos-cents. No cal dir que sovintegen els rètols que aconsellen un persistent «Frene con el motor». Però en Fernández Serratacó ignorava completament el significat de la recomanació i se servia, cent mil vegades, dels frens. Es feia un bon tip de riure a cada nou avís de *«Frene con el motor»* i deia a la seva dona:

—Aquests mexicans estan tocats del bolet! *«Frene con el motor»!* Què vol dir, això? Que hem de llançar el motor com si fos una àncora? —i no paraven de riure.

Ja haureu deduït el final: la pasta dels frens s'havia fos en la roentor. Va pitjar a fons el pedal en una corba molt tancada i el cotxe es va estimbar. Van fer un parell de tombarelles barranc avall, però venturosament no els va passar res que fos greu. Amb una ambulància els van dur a un hospital d'Orizaba. Mentre el metge els examinava, un oficial de camins va preguntar a en Fernández Serratacó:

—*¿Que no frenaba con el motor? Es lo indicado en las Cumbres.*

L'arquitecte es va girar cap a la seva dona i li va dir en català:

—Es veu que encara dura la conya!

AveHí Artíst Gener
(Ninots de TISNER)

